

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Nicolai Cavssini Trecensis, E Societate Iesv, De Eloqventia
Sacra Et Hvmana Libri XVI**

Caussin, Nicolas

Coloniae Agrippinae, 1634

29. Æschines.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70090](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70090)

objicit Philenicus: sed suavi magnitudine, & verecunda gravitate totum orationis corpus dispensat, nec vbi que eodē modo colorat. Qui nimiam lenitatem objicit, Hieronymus, videre debuerat, ea esse Hocrati argumenta, quæ sedatam requirant orationem; quod si aliter faceret, infaniret, & ad περιφροσύνην, illud, quod tantopere exagitur à Longino, accederet.

Isaus.

CAPVT XVIII.

Dionysius tribuit illi dictionem puram, ac turatam, perspicuam, propriam, euidentem, & cōcisam. ηγεμονία, ἀκριβή, σαφῆ, κρηναί, ἐναργή, σύντομον.

Isaus genere Chalcidienfis, Athenas profectus, Lyfiæ operam dedit, & ex eius schola politus in forum venit, verborum cōcinnitate, & vi dicendi præceptor non dissimilis: quo fit, vt non facile discernantur vtriusq; orationes, nisi, quod ait Dionysius Halicarnassens, Lyfiæ concionibus gratia quædam sparsa afflorescat: Orationes reliquit sexaginta quatuor, ex quibus extant adhuc decem. In nulla re mihi videtur illustrior, quam quod Demosthenem instituit.

Aeschines.

CAPVT XIX.

Quis Mirmilloni componitur æquimanus? Thrax (inquit Horatius) quis Demostheni? Aeschines: hos enim, quasi par gladiatorum comparat M. Tullius: A me (inquit) vt maximis minima conferam, gladiatorum par nobilissimum inducitur Aeschines, tanquam Eserninus, vt ait Lucilius:

Aeschines cum Esernino gladiatore comparatur.

Non spurcus homo, sed deus, & acer, Cum Placidiano componitur, optimo longè Post homines natos, vel, vt Afranius habet: optimus multò,

Post homines natos, gladiator qui fuit vnus. Nihil enim illo oratore cogitari posse diuinius, quæ verba male Henricus Stephanus, vir alioqui eruditus, tribuit Aeschini: nunquam eum diuinum oratorem dixit Cicero, sed Demosthenem: ideo cum Esernino Aeschinem comparat, qui Placidiano longe erat inferior; nam (vt ex Lucilij verbis apparet) Eserninus spurcus homo nominatur, Placidianus longè optimus post homines natos. Eadem similitudine vsus est M. Tullius, cum in causa Gabini, Pompeium violentum, & vt ait ipse, seaturientem cum Esernino se vtrid illi oppositū, cū Placidiano confert: Non putasset (inquit) sibi

Pompeius, de illius salute, sed de sua dignitate mecum esse certamen: in urbem introisset, ad inimicitias res venisset; cum Esernino Samnite Placidianus comparatus videret: auiculā fortasse mordicus abstulisset. Perperam quoque Erasimus, in adagio, ait fuisse gladiatores per omnia pares: In dissimili enim genere, licet simul cōpositos fuisse, & Luciliana, & Cicero-niana declarat: Sit igitur Eserninus Aeschines, qui, vt ait Dion. Halicarn. ἀϊονότατος ὢν ἡ Δημοσθένος, οὗ ὃ τῆ λέξεων ἐκλογῆ πομπικὸς ἀμα καὶ δεινὸς, καὶ οὐ πάνυ ἡ ἐνταχύνθη, τῆ ὃ παρὰ τῆ φύσεως εὐχερέα κερδορηγμένῃ, καὶ σφόδρα σιαγρῆς, καὶ βλαπτοῦς, καὶ ἀνεπιτηδῆς, καὶ πικροῦς. Et, vt censet Fabius Quintil. plenior Aeschines, & magis sulus, & gradiori similis, quod minus stritus, carnis tamē plus habet, minus lacerorum. Certè Cicero, vt vim Demostheni, suauitatem Hocrati, Lyfiæ subtilitatem, acumen Hyperidi, sonitum Aeschini tribuit, & rectè: Ego si liceat, quod sentio, dicere hominem arbitror ex histronia profectū, & naturæ viribus satis incitatum, canorum fuisse leguleium, magnum oratorem non puto. Anonymus aliquis author Græcus Demosthenem cum Aeschine perpetua antithesi confertens, hunc cruentè lacerat, illum profusè laudat. Vide in elogio ad Demosth.

Iudicium Dion. de Aeschine.

Idem ab Hermogene l. i. de Idia dicitur σοφιστὸς, καὶ γὰρ.

Anonymi iudicium Aeschine.

Lycurgus.

CAPVT XXX.

Lycurgus orator non ex Rhetorum officina, sed ex Platonis schola processit ad Reipub. gubernacula, quam & bonis legibus informauit, & varijs locupletauit ornamentis. Vir fuit grauis, opulentus, prudens, æquitatis laude supra ceteros omnes præstantissimus. Quippe Lycurgum apud populum nominasse, magnum subsidium pattono videbatur, & hanc iustitiæ famam tam constantè seruauit, vt appetente iam morte, se in senatum deferri curaret, quod rerum suarum gestarum rationem redderet: quod cum grauitè, & sanctè fecisset, vnus Menesæchmus inuentus est, qui redargueret, cuius criminationes eū refutasset, domum redactus excessit à vita. Atheniensi populo pericundus, Alexandro perinfensus fuit; cuius ἀπειθασι cum audisset, Deum iridebat, & cuius templo egredientibus, aqua lustrati opus esset. In stylo: Ἔστ' ἐνὰ πειρὸς ἀνεπιτηδῆς, καὶ ἀνεπιτηδῆς, καὶ σαρμῆς, καὶ ὄλεος καὶ ἀνεπιτηδῆς.

Plutar. in 10. orat.

Dionys.